

Vu Lan - tiếng lòng từ một hài nhi

ISSN: 2734-9195

18:00 22/08/2018

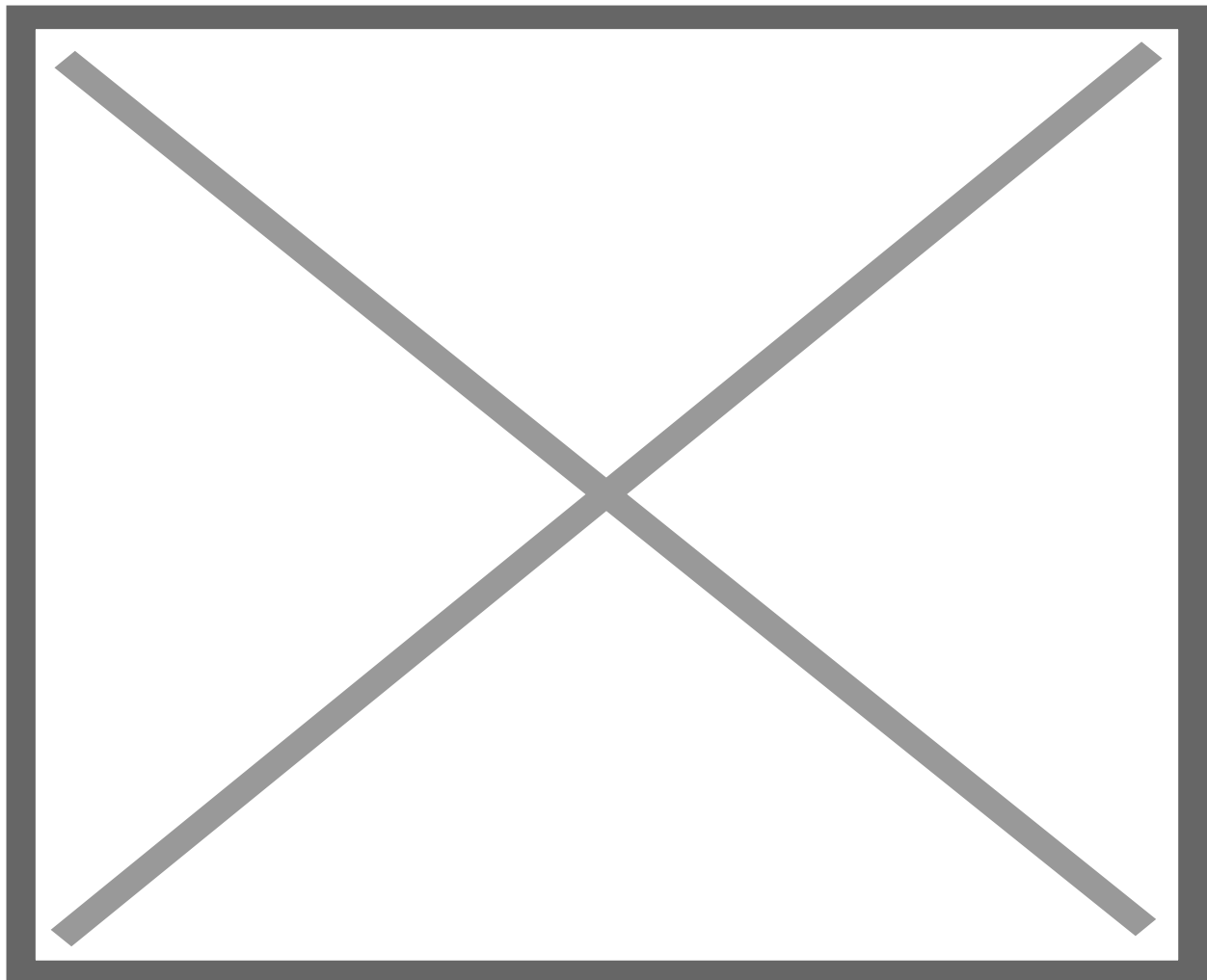
[inline_related_posts title="BÀI VIẾT HAY CÙNG CHỦ ĐỀ" title_align="left" style="list" number="4" align="none" ids="" by="tags" orderby="popular" order="DESC" hide_thumb="no" thumb_right="no" views="no" date="yes" grid_columns="2" post_type="" tax=""]

Thân gửi mẹ yêu dấu!

Mẹ à, là con đây - người con mà mẹ đã từ chối quyền được có mặt trên cuộc đời này...Tiết tháng Bảy lại về, nắng hè đã bớt oi ả. Trời vào thu với những cơn gió nhẹ, cơn giông chiều cũng ít ghé thăm hơn mẹ nhỉ? Mùa thu đến, những chiếc lá vàng lác đác rụng rơi khiến lòng con ngậm ngùi, nhớ thương mẹ thật nhiều...

Cơn gió lạnh vẫn ôm chặt chiếc lá Hòa cùng mưa khẽ rơi nhẹ bên thềm Tháng Bảy vọng Vu Lan mùa hiếu hạnh Mẹ yêu thương lặng lẽ giữa vô thường.

Mẹ của con! Ngày mẹ quyết định đưa con đi thật xa, con đã hận, đã oán trách mẹ rất nhiều bởi con chưa đủ lớn để hiểu mẹ đã đau đớn đến dường nào. Nhưng có lẽ, trong thâm tâm mẹ cũng có những nỗi lòng khó tỏ cùng ai mẹ nhỉ?

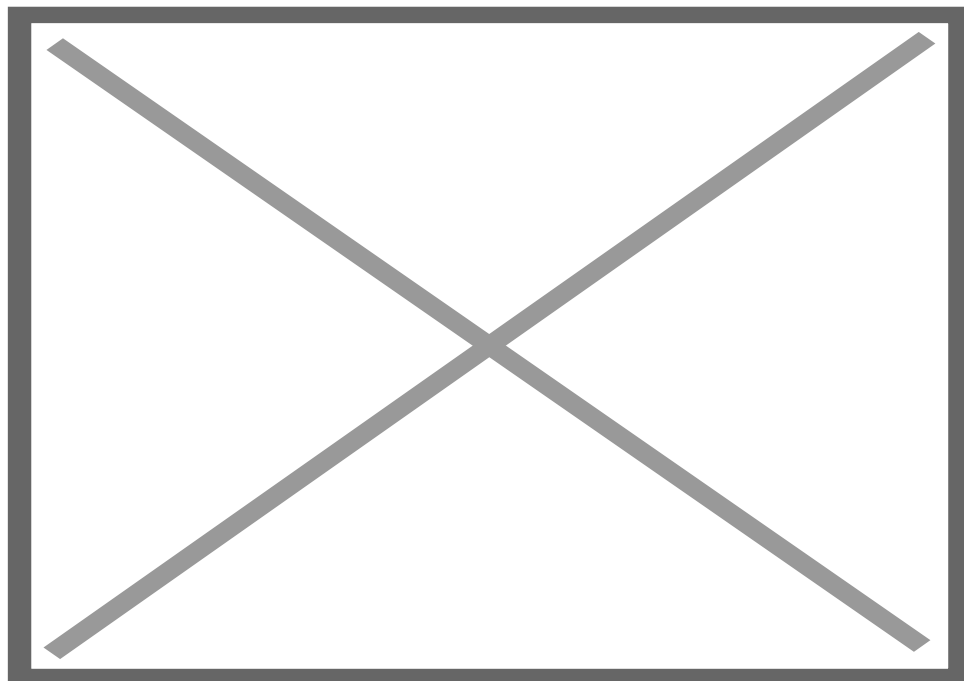

Con thấy có chút ghen tị với những người trên ngực đang cài hoa hồng đỏ thắm, giống như niềm hạnh phúc vô vàn khi có mẹ kề bên. Còn con... mùa Vu Lan nào con cũng tự cài cho mình đóa hồng trắng. Màu trắng lạnh lẽo, màu trắng nhạt nhòa, màu trắng tang thương tựa như sương khói vì... con chẳng có cơ hội được ở cạnh mẹ, cha...

Nhìn mọi người nô nức cùng cha mẹ đến chùa, con bỗng thấy chạnh lòng. Phải chi con được làm con của cha mẹ thì hạnh phúc xiết bao. Con sẽ ngoan, sẽ dành tất cả thời gian và cả cuộc đời của mình để chăm sóc và đền đáp công ơn sinh thành của người. Bởi thời gian vô tận, nhân sinh hữu hạn, con biết sẽ đến lúc mẹ bỏ con đi, “đường xa vạn dặm, mẹ bỏ con đi”.

Ai cũng có trong mình những cảm xúc đong đầy khi nghĩ suy về mẹ. Vu Lan về lại nhạt nhẽo chút tâm tư, hoài niệm lại những tháng ngày xưa cũ... Ai đang cài hoa đỏ xin hãy tự hào với đời để yêu thương mẹ, tận hưởng hương vị ngọt ngào của tình mẹ trong kiếp người ngắn ngủi. Lỡ mai này vô thường có dẫn mẹ đi, ta cũng không hối tiếc vì đã đánh mất điều quý giá nhất trên đời.

Mẹ à! Con thấy người lớn sao lạ quá, họ có thể dành hết thời gian cho bạn bè, người yêu hay những bữa nhậu triền miên với người mới quen và để mẹ lặng mình trong góc khuất thời gian... Rồi mùa Vu Lan, khi phải chọn đoá hồng trắng thì họ lại ngập tràn tiếc nuối với những giọt nước mắt xót xa, muộn màng. Bởi giờ đây họ chỉ có thể gặp mẹ trong những giấc mơ, chỉ còn thương mẹ trong những mảng ký ức ứa nhàu.

“...Mẹ kính yêu ơi! Ngàn lần con xin lỗi Con hứa không làm mẹ khóc nữa đâu Con muốn nói một câu: thương mẹ hơn hết cả Thời gian ơi! Xin hãy trôi thật chậm Để cho con có mẹ ở trên đời”

Nếu là con, con sẽ không bao giờ làm mẹ khóc! Nhưng con đâu có cơ hội được vuốt ve mái tóc của mẹ, được lắng nghe giọng nói dịu dàng và nụ cười ấm áp con chẳng thể ngắm nhìn. Dầu vậy, con vẫn muốn nhắn gửi đến những ai đang còn mẹ hãy biết quý trọng và thương yêu mẹ thật nhiều. Hãy nói những điều từ trái tim khi mẹ còn có thể nghe và cảm nhận được, vì biết đâu một ngày cánh hạc vút bay, hơi thở mẹ lịm dần trong héo hắt. Trong mệnh mang tình cảm tương giao của xã hội, xin hãy dành góc nhỏ trái tim cho người mẹ yêu thương của mình...

Nếu được sống, con sẽ trân quý từng phút, từng giây khi được ở bên cha mẹ; sẽ không chờ, không đợi đến tháng Bảy Vu Lan mới làm những việc hiếu đạo ấy...

Mẹ yêu dấu! Khi mẹ bỏ con, con biết mẹ đã rất đau lòng. Nhưng mẹ ơi, xin mẹ hãy lắng nghe nỗi lòng của con và hứa với con một điều duy nhất: Xin mẹ đừng bỏ đi giọt máu của mình thêm một lần nào nữa. Đừng vứt bỏ các em của con,

được không mẹ? Dù chúng con là kết tinh của một tình yêu đẹp, đầy mê say giữa cha và mẹ, hay chỉ là hậu quả của một phút giây lầm lỡ... thì xin mẹ hãy mạnh mẽ, gạt nước mắt mà giữ các em lại mẹ nhé!

*Cho lòng con được ủi an Gửi nỗi nhớ vào trong gió ngàn Vu Lan về lòng con
khắc khoải Xin hãy thương con, đừng bỏ con Con tội gì, mẹ ơi... cha ơi!... Bởi
mỗi sự phá thai đồng nghĩa với... Một trái tim sẽ ngừng đập Một đôi mắt sẽ
không bao giờ được nhìn thấy ánh sáng muôn màu của cuộc sống Một đôi bàn
tay không được chạm vào cuộc đời Một đôi chân không bao giờ được rảo bước
Và đôi môi sẽ chẳng bao giờ được cất lên lời yêu thương*

Xin mẹ hãy để các em của con có cơ hội được thay con đón Vu Lan bên cha mẹ, được tự hào cài lên ngực mình đóa hồng đỏ thắm, vì được cha mẹ yêu thương, vỗ về và quan tâm. Con mong ước mọi đứa trẻ khi chào đời đều được đón nhận trong vòng tay nâng niu đầy ấm áp của cha mẹ, gia đình và xã hội. Các em sẽ luôn hạnh phúc và sống một cuộc đời tràn ngập tiếng cười và hơi ấm của tình thương.

Chúc mẹ của con một mùa Vu Lan an lành và sẽ tìm lại được nụ cười hạnh phúc trên môi. Vì con, con... sẽ tha thứ cho cha mẹ - những người con luôn dành trọn vẹn một tình yêu chân thành, trinh nguyên, nhưng chưa đủ nhân duyên để hội ngộ.

Con hiểu rằng có cơ duyên được gặp cha mẹ là duyên phận lớn, chỉ đến một lần duy nhất trong cuộc đời nên con mong mọi người hãy trân trọng từng giây phút được ở bên cha mẹ, dù ít hay nhiều. Bởi kiếp tới đây, dù nặng tình yêu thương nhau đến mấy, chúng ta có lẽ cũng chẳng thể gặp lại...

Ở một nơi bình an khác, đủ nhân duyên chúng ta sẽ là một gia đình, cha mẹ nhé!

Con yêu mẹ lắm, mẹ à! Sẽ luôn mãi nhớ về mẹ, vắng dương điệu dàng ấm êm trong tim con.

Thương gửi cha mẹ.

Con của mẹ!

Tác giả: **Kim Tâm Tạt chí Nghiên cứu Phật học - Số tháng 7/2018**